SOLIDARITET

SYNDIKALISTEN

FRIHET
SJÄLVANSVAR

Organ för Sveriges Arbetares Centralorganisation

UTKOMMER: Onsdagar o. Lördagar

Tryckerif. Solid u. p. a., Örebro 1920.

N:r 60. 1920
10.de årg.

Prenumerationspris:
1/1 år kr. 9:—, 3/4 år 6:80,
1/2 år kr. 4:60, 1/4 år 2:35.

REDAKTIONENS
adress:
Box 51, ÖREBRO
Telefon 2675

Lördagen den 31 Juli.

Redaktion:
FRANS SEVERIN EDVIN LINDSTAM

EXPEDITIONENS
adress:
Box 51, ÖREBRO
Telefon 2675

Annonspris:
Rabatt:
Årsann. 40, 10 ggr 25, 5 ggr 10 %
4:e sid. 10; 3:e sid. 13 öre pr mm.

LÖSNUMMER
15 öre.
I utlandet 20 öre.

Stenindustriens tryckta läge.

Att kriget även inom stenindustrien skulle värka abnormt kan ingen förundra sig över, då man vet att industrin lever på exporten. Det lilla behov som finnes inom landet av sten är ju snart täckt av en så stor kår som fanns före kriget.

Det skulle väl inte åtgå värst många dagar för att producera fram den mängd av sten som det egna landet kan konsumera.

När kriget kom och utsikterna för exporten stoppades, blev det från Stenindustriidkareföreningen företaget restriktioner i tillverkningen av särskilt gatsten, och vad arbetslönerna beträffar fastställdes en maximilön för månaden.

Sålunda blev det bestämt att familjeförsörjare skulle få tjäna högst 60 kr. och ungkarl högst 40 kr. pr månad. På den inkomsten kan eller kunde naturligt nog ingen människa leva, och följden blev att arbetarna inom denna industri lämnade sina arbetsplatser och försökte komma in i andra industrier. Särskilt lades då an på byggnads- och anläggningsindustrien och då denna industri var i stark utveckling kunde den ju mottaga en ansenlig mängd av de på detta sätt arbetslösa stenhuggarna. Vårt grannland Norge har också fått mottaga en stor del av de bohusländska stenhuggarna.

Detta inverkade naturligtvis också på arbetarorganisationerna. Då arbetarna måste lämna såväl industrien som platsen blev följden att organisationerna i stor utsträckning fick lägga ner sin verksamhet.

Särskilt blev detta fallet med de syndikalistiska organisationerna, då dessa kanske i stor utsträckning bestod av ogifta och mera lättrörliga individer än vad som fallet var med de gamla fackföreningarna som voro anslutna till stenindustriarbetareförbundet. På så vis blev alla de gamla som inte kunde förflytta sig, kvar, och därmed var också intresset för organisationen borta inom denna industri.

Stämningen trycktes ner i nivå med det ekonomiska nödläge som blev en följd av de dåliga lönerna.

Men stenindustribaronerna ville att industrien helt skulle avfolkas och lät därför de som ville stanna kvar, för den förtjänsten, arbeta kvar och på så sätt har en del av stamen under tiden hållit sig kvar inom industrien, eller också på vägarbeten i sin hemtrakt, därmed upphållande den gamla fackföreningsrörelsen åtminstone till namnet.

När så kriget tog slut och förhoppningarna på exporten på nytt levde upp, blev maximumbegränsningen på månadslönen upphävd och stenhuggarna skulle åter få tjäna så mycket de ville och — kunde!

Viljan till goda förtjänster fanns kvar men förmågan var borta. För det första hade maximilönen pr månad haft den verkan, att behuggningen blev bättre. Man tyckte att när man inte fick göra mer än för 60 kr. så hade man så god tid till att få den färdig, så man kunde gott göra den "riktig". När så man fick göra mera så kunde man inte "släppa" den med mindre än den var så som man vant sig vid att göra den.

Så var prislistan en faktor att räkna med, ty den stipulerade visst bestämt pris för arbetet och för att få mera skulle man ju förhandla med arbetsgivarna och det faller sig inte just lätt under lågkonjunkturer! I alla fall har ju arbetsgivarna gått med till 100 % på den gamla prislistan som upprättades 1911 och då får man beräkna att levnadsstandarden sjunkit med minst en tredjedel.

I realiteten är det heller inte 100 %, ty behuggningen får ju tagas med i beräkningen och då sjunker förhöjningssiffran ner till 50. I prislistan finnes 176 stensorter utom supplement, där prissättningskommittén har utökat detta antal med hur stort antal är mig obekant. Detta har också sin betydelse härvidlag när man bedömer prisförhöjningen som faktiskt är otillräcklig.

Ty, just på grund av dessa många stensorter, kan arbetsgivarna välja ut den stensort som är billigast. behuggningen sköter mätarbasarna så att den klarar sig. Skulle det så visa sig att det kommer en beställning som inte passar in på någon av dessa många stensorter som redan finnes, så har man en kommitté. som genast är färdig att sätta pris och därmed har man ytterligare en stensort till.

Kommittén består av 5 man, sammansatt på följande sätt: Arbetsgivarna utse 2, arbetarna 2. dessa fyra delegater utser den 5:te. om de kunna enas, eljest utser K. B. denna opartiske 5:te man, som sätter pris på de stenarter stenhuggarna skall hugga. Kanske det kan behöva påpekas att denna 5:te man inte är stenhuggare. Var och en förstår på ett dylikt sätt kan ingen grupp av arbetare få sina löner höjda. Således är nödläget konstaterat för de som arbeta inom industrien. Skulden får de själva taga på sig i stor utsträckning.

Men, det är inte endast arbetarna som äro missnöjde, även gamarna inom industrien, d. v. s. arbetsgivarna, äro missnöjda, och tycka att industrien är tryckt.

Så vill man att staten skall vidtaga åtgärder för att trygga industrien, och denna uppfattning delas även av arbetarna. En kommitté, bestående av både arbetar- och arbetsgivaredelegerade, har tillsatts, för att föra fram kravet. Det går ut på att staten skulle vidtaga åtgärder för att utjämna valutan med de länder som ha behov av gatsten, och vars valuta är sämre, (om den är högre får den väl stå fast!?) och på detta sätt trygga industrien och tillförsäkra arbetarna en ordentlig utkomst. Det blir således staten som skall subventera denna industri, på bekostnad av andra industrier. Således en börda för arbetare i andra industrier som genom skatter skall i sista hand betala dessa arbetares löner i en viss utsträckning.

Hela denna kamp är onaturlig och borde läggas om och föras på rätt bog. En åtgärd i denna mera förnuftiga riktning har också diskuterats på ett större massmöte på Malmön för en tid sedan, vilket resulterade i en varning för ny arbetskraft, med thy åtföljande avfolkning i den utsträckning som det är möjligt. Bara nu detta bleve omsatt i praktiken på ett effektivt sätt skulle man kunna få reda på huruvida det vore på nåder, eller det vore ett behov av arbetsgivarna att få arbetarna anställda i denna industri.

Funnes det behov av arbetskraft, då behövde inte arbetarna statens hjälp för att förbättra sin ställning, utan då vore det arbetarnas egna organisationer som klarade den saken, bara det funnes något av god vilja hos stenhuggarna.

Det går inte att stå vid tunnan och jämra sig "att det inte går ihop", utan att göra det ringaste för denna nödvändiga förbättring.

Förbättringen kommer inte av sig själv, varför det är nödvändigt att stenhuggarna rusta sig till den kamp som behöves för att komma i nivå med andra arbetaregrupper, utan att behöva anlita staten om hjälp.

H. M.

En illustration till bostadsbristen.

Några exempel från England.

Det är som bekant icke endast här i landet som bostadsbristen är svårartad, denna följd av kriget är ett bekymmer som anmält sig i alla länder. Vi ha i Syndikalisten ett par gånger omnämnt de engelska byggnadsarbetarnas aktion för bostadsproblemets lösning i det de bildat s. k. byggnadsgillen i omedelbar förbindelse med fackföreningarna, vilka skola uppträda som entreprenörer för att sålunda undanröja de privata profitsugare som annars alltid bidraga att fördyra bostäderna för folket. Den engelska regeringen har också uppgjort ett byggnadsprogram enligt vilket 200,000 hus skola byggas inom en viss begränsad tid. — Nu har träarbetarnas organisation Amalgamated Society of Carpenters and Joiners, gjort en undersökning för att utröna sina medlemmars sysselsättning, och resultatet har blivit en drastisk illustration till det utmärkta kapitalistiska samhället. Organisationen har utsänt 120,000 frågeformulär varav 118,082 har återinkommit besvarade, vadan alltså den av undersökningen framgångna statistiken kan betraktas som ganska fullständig. Enligt statistiken äro medlemmarnas sysselsättning följande:

	Medl.	Proc.
Inom varvs- och verkstadsindustrien	43,048	36,5
Arbetarbostäder	9,787	9,0
Aerodromer, banker, biografer, kyrkor, hotell, garage, teatrar o. s. v.	9,108	8,0
Privata lyxvåningar, slott, klubblokaler, affärshus o. d.....	54,486	45,0
Reparationer o. d.....	1,653	1,5

Statistiken här ovan lämnar ingenting övrigt att önska ifråga om tydlig illustration av ett samhälle som är upp och nedvänt. Folket kan icke få tak över huvudet, får packa ihop sig som boskap i osunda kyffen där de icke rent av få söka sig skydd under en buske eller en bro, och samtidigt användes största delen av byggnadsarbetarna till att uppföra lyxvåningar åt rika lättingar, biografer, kyrkor och klubblokaler i vilka de penningstinna dagdrivarna skola fördriva den tid som förefaller dem lång, därför att de icke gitta sysselsätta sig med nyttigt arbete.

Om vi frånräkna de 36,5 proc. som arbeta inom verkstads- och varvsindustrien så få vi vad vi skulle kunna kalla den egentliga byggnadsarbetarekåren inom träarbetarebranchen omfattande sålunda ungefär 75,000 arbetare. Utav dessa äro omkring 10,000 sysselsatta med byggande av de bostäder som folket äro i så stort behov av. Anse vi att de som arbeta med reparation o. d. sysselsättas med nyttigt arbete så komma vi upp till omkring 15 proc. av träarbetarna inom byggnadsbranchen som äro sysselsatta med framställning av obestridl. nyttigheter. De andra arbetarnas produktion är om icke absolut onyttig — även nyttigheten är väl ett relativt begrepp — så dock endast till för att tillfredsställa ett visst mått av komfort, som rimligtvis först bör tillgodoses sedan de omedelbara livsbehoven äro fyllda.

Man kan på goda grunder antaga att förhållandet är detsamma inom andra yrken som tillhöra byggnadsindustrien, och sålunda känna sig nästan viss på att 85 proc. av Englands byggnadsarbetare under den mest elakartade bostadsbrist hålla på att bygga lyxvåningar och biografteatrar. Behöver man ha någon bättre bakgrund till frasen: (i England kallad papegojefrasen) "Arbeta och spara".

Det är väl inte sannolikt att förhållandena äro desamma här i landet. England är ju som bekant ett av de rikaste länder i världen även om det under kriget blivit åtskilligt urtappat. Till gengäld har emellertid där som här naturligtvis vissa profithajar förtjänat på den brist som blivit en oundviklig följd av kriget. Men även om vi inte nå fatt England så kan man i alla fall vara säker på, att av de byggnadsarbetare som sysselsättas, de flesta arbeta med mer eller mindre onödig lyx. Sedan en gång lockouten blir hävd blir det helt visst först lyxbyggnaderna som bli uppförda, även om folket nödgas vänta ännu några år på att få en beboelig lägenhet.

Varav kommer nu detta? Ja, först beror det naturligtvis därpå att det för kapitalägarna ger större avkastning att investera sina medel i byggnadsföretag av den onyttiga arten, och detta i sin ordning är en följd av den orättvisa fördelningen av samhällets rikedomar, som möjliggör för en del att bygga lyxvåningar medan folket saknar tak över huvudet. Och sedan beror det därpå, att folket känner ett starkare behov av biografbesök än av att deras olyckliga medmänniskor erhålla ordentliga bostäder. Det hela är emellertid en god illustration till kapitalanvändningen i en tid då det anses nödvändigt att ransonera och utfärda offentliga varningar till bankerna att icke utlåna kapital utan till mycket nödvändiga ändamål, men möjligen anses det onödigt att använda kapitalet till bostäder.

F. S.

LANTARBETARNUMRET SLUT!

Lantarbetarenumret är slutsålt från expeditionen varför en del av de rekvisitioner som inkommit de allra sista dagarna ej kunna effektueras.

Expeditionen.

"Endast tidningsmärken".

Listan på de L. S. som uteslutande använda sig av tidningsmärken vid kontingentbetalningarna, växer och denna gång kunna vi notera att **Västerås, Sonstorp, Jössefors, Rottneros och Hån-Vemdalens L. S.** följt exemplet.

Förslaget om endast tidningsmärken tyckes sålunda glädjande nog vinna allt större anklang inom S. A. C. och vi hoppas att inom närmaste tiden få mottaga ännu flera underrättelser om liknande beslut i övriga L. S.

Upp med frågan inom varje L. S. som icke haft den till behandling, och besluta om hemtagandet av endast tidningsmärken. Det är ett utmärkt sätt att utan alltför kännbara uppoffringar, verksamt bidraga till förverkligande av önskemålet:

SYNDIKALISTEN SOM DAGLIG.

Upprörande klassdomar.

Upp till protest överallt!

Då den av alla hederliga människor allt annat än aktade Mannerheim den 12 februari 1919 besökte Stockholm, spreds ett upprop vid de centralare platserna i huvudstaden. Flygbladet som hade till rubrik "Mördare — en mördares lön är döden", saknade tryckort. Några kamrater anhöllos och åtalades av polisen såsom misstänkta för att ha delat ut flygbladet.

Följande fyra kamrater metallarbetare O. H. Berg, typografen J. E. Olsson, cementarbetare K. L. Karlsson och järnsvarvare Y. A. Eriksson dömdes av Stockholms rådhusrätt till vardera 3 månaders fängelse. Denna dom fastställdes av Svea hovrätt och nu har högsta domstolen också fastställt denna skandallösa dom.

Ty skandalös är väl en dom som dömer personer till fängelsestraff för det de utdelat ett flygblad om en sådan ärkeb-n-it som Mannerheim.

Jag hyser inga hämndkänslor och därför skulle jag ej kunna formulera en sådan rubrik, som den detta flygblad hade. Men jag föraktar och avskyr av hela mitt hjärta de finska barbarerna. Och jag ryser vid tanken på att svenska hederliga arbetare skola inspärras i fängelse för att de spritt ett upprop om en av dessa finnar.

I förhoppning om att alla frihetsvänner här i landet hyser samma känsla uppmanar jag alla arbetareorganisationer att omedelbart insända amnestikrävande resolutioner till justitiedepartementet för ovannämnda 4 personer såväl som för O. Grimlund.

Grimlund är som bekant dömd till 6 månaders fängelse för en artikel i F. D. Politiken om den finske oskulden.

För Grimlund är det redan sökt amnesti och då detta läses är det sannolikt inlämnat en ansökan om amnesti även för Berg, Olsson, Karlsson och Eriksson.

Omfattas denna opinionsrörelse med det intresse den är värd bör även stora imponerande opinionsmöten kunna anordnas och då bör det också kunna gå att rädda de dömda från fängelset.

Axel Holmström.

Bulvantjänster.

Borgs tegelbruksarbetare uppmanas bilda fackförening.

Vid A.-B. Murstens tegelbruk, Borg, har en konflikt utbrutit, vadan arbetsplatsen är blockerad av Norrköpings L. S.

Tegelbruksarbetarna ha där tillhört Grov- o. Fabriks, men de flesta ha tröttnat på att leva på de ingångna slavkontrakten, varför de för någon månad sedan anslöt sig till Norrköpings L. S.

Och så har nu konflikten utbrutit, som givetvis djupt smärtar arbetsgivarna, men även någon av arbetarna, antagligen en av den förnöjda stammen, finner tillvägagångssättet att blockera tredskande arbetsgivare, oförsynt. Därom vittnar åtminstone en insändare införd i Östergötlands Folkblad, som lyder:

"Bilda fackförening vid Borgs tegelbruk!

Kamrater!

Vi äro många som tvingats in i syndikalistföreningen utan att vi gilla dess åtgöranden. Vi känna ju varandras åsikter ändå. Må vi, som inte äro syndikalister, samlas till ett möte och bilda en ny fackförening, för att därefter underhandla med bruksledningen om arbetets återupptagande på sådana förbättrade villkor, som av bolaget kunna godkännas. Jag tror att vi äro tillräckligt många för att ordna saken utan syndikalister. Vi kunna ju talas vid därom man och man emellan var vi skola samlas för att slippa bli nerskällda. Då strejken beslöts, blev ju ingen omröstning företagen, utan bara ett förfärligt väsen med trätor, skrik och svordomar.

Om bara någon vill börja, tror jag det skall gå bra. Vi ha fackföreningen på vår sida.

Familjeförsörjare."

"Vi ha fackföreningen på vår sida", heter det. Ja, nog skickar Grov- och Fabriks hjärtans gärna ned pinalerna till Borg, därom råder intet tvivel, man "familjeförsörjare" har också i sitt inlägg öppet visat vilket andans barn han är, då han vill upptaga arbetet på de villkor som bolaget "kunna" godkänna. Var det inte missbeläteheten med Grov- och Fabriks, som var anledningen till att fackföreningen nedlades och omlades till en sektion av Norrköpings L. S.?

"Familjeförsörjares" förslag att bilda fackförening för att bryta konflikten, **för att få strejkbryteriet kanoniserat,** är ju gudi nog ingen nyhet för Sverge.

Att det är uppenbar bulvantjänst åt arbetsgivaren kan man inte draga i tvivelsmål. Att Murstens tegelbruk med öppna armar skall mottaga arbetarna om de ansluta sig till Grov- och Fabriks, säger sig **självt.**

Och att strejkbryteriet skall rädda arbetsgivarna ur klämman är en sak som desamma äro över hövan glada över, men skam och nesa över de arbetare som vilja låna sig till dylika ohederliga schackdrag mot sig själva. Avvisa bulvantjänsterna åt Murstens tegelbruk liksom åt alla utplundrarebolag! Gör blockaden effektiv! Och de arbetare, som i likhet med "familjeförsörjare", vill föra skumraskpolitik i splittrande syfte, de äro mer än ömkansvärda i sina bulvantjänster.

Ansgar Stigson.

Fastighetsmärkena!

I valtider.

I den störtflod av rundhänta löften, den kör av lovsånger över alla partiers förträfflighet, regelbundet vederlagda av tre motståndarepartierna, varmed nu det svenska folket lyckliggöres är det icke underligt om all egen eftertanke hos valmännen drunknar. Hur skulle det för övrigt vara möjligt att absorbera hela denna visdomsflod på så kort tid, hur skulle det vara möjligt att med eftertanke välja mellan alla dessa friare som anmäla sig och göra allt för att överglänsa varandra i artighet, ridderlighet och generositet mot den eftersträvansvärda. Det är icke så utan att man nästan känner sig rörd över all denna uppoffrande vänlighet, all denna välvilja, allt detta vederlag som man skall röna bara för att man går och stoppr ned en papperslapp i en kruka, De ansträngningar som folket behöver göra sig i samhällsutvecklingens tjänst kan icke sägas vara särdeles krävande när de så där inskränkas till att en gång vart fjärde år lägga ned en valsedel i urnan, så mycket mera som man icke ens behöver besvära sig med att bry hjärnan med vilken sedel man skall stoppa dit, ty alla partier förklara sig skola göra livet till en dans på rosor för folket.

Det är ingen ny iakttagelse att friarnas gärningar icke stå i rimlig proportion till alla de fagra löften de avgiva medan den uppvaktade ännu har förmåga att ge någon eller alla korgen; den är tvärtom lika gammal som röstfrieriet, och det kan därför icke påstås vara för djärvt att antaga att även detta års uppvaktande kavaljerer lova mera än de kunna hålla. När vi påpeka detta kan det åtminstone icke sägas vara av konkurrensavund mot någon av de tävlande, ty oss är det tämligen likgiltigt vem av dem som vinner, vi skola icke ens i detta sammanhang beröra den ögonskenliga oärlighet med vilken varje parti laborerar, och vilken synes vara oupplösligt förenad med all politisk verksamhet. När vi alltså påpeka den uppenbara disproportionen mellan det socialdemokratiska partiets stora löften och dess små gärningar när vi erinra om huru den nuvarande krigsministern för några år sedan med frejdigt mod formulerade en föredragstitel med orden "författningsrevision ger bröd" när vi påminna om de stora löftena i bostadsfrågan och de små resultaten, när vi leda tanken på allt det som socialdemokratien lovat göra, så snart den fick i sina händer den politiska makten, löften som avsågo ingenting mindre än genomförande av socialismen och som har sin praktiska motsvarighet i obetydliga reformer, som lämnat arbetareklassen i precis samma ekonomiska och kulturella ställning, när vi påminna om allt detta, så är det icke på grund av någon särskild ovilja mot detta parti, utan därför att vi i grunden har en annan uppfattning om de samhällsdanande faktorerna.

Vi mena alltså icke att de stora löftenas små motsvarigheter i realiteten beror på någon bristande vilja att fylla löftena. Tvärtom skulle vi nästan kunna erkänna att socialdemokratien gjort allt det den kunnat eller med andra ord att de ingenting förmått. Det är här den stora skillnaden mellan socialdemokratiens och syndikalismens ställning till parlamentarismen ligger. Socialdemokratien anser den politiska makten vara utvecklingens urkälla, det samhälleliga skeendets ursprung den anser att människornas handlingar och samhällslivets gestaltning ytterst bestämmes av det politiska maktcentrum, och att lagarnas förändring medför samhällsgestaltningens förändring. Vi anse tvärtom, att livet utanför parlamentet är den urkraft som driver fram utvecklingen är det sociala skeendets ursprung, att människornas handlingar avgöra parlamentets hållning, att lagarna förändras av det levande livets förändring, eller för att tala med Marx att "samhället vilar inte på lagen utan att lagen i stället måste vila på samhället".

Utgående från denna uppfattning ha vi lagt hela vår verksamhetskrets utanför den politiska maktens institutioner och organ, i medvetandet om att varje tumsbredd makt som arbetarnas organisationer kunna erövra från kapitalismen skall återspeglas i parlamentet, hur detta än är sammansatt, d. v. s. utan hänsyn till vilket parti som där för tillfället har majoritet. Naturligtvis måste människorna vara kloka och icke hel- eller halvidioter likt de nyligen störtade tyska och ryska kejsarna.

Även om vi icke hade erkännanden från socialdemokratien själv (Artur Engberg på senaste partikongressen) om denna uppfattnings riktighet så skulle det i alla fall vara en lätt sak att påvisa den ringa vinsten för arbetarna av deras stora politiska representation. Visserligen säges det i ett upprop vari det frias icke endast till valmännens röster utan även till deras portemonäer att "socialdemokratien kan hänvisa till en verksamhet mer fruktbärande än någonsin" men det nämnes inte en enda av frukterna. Det skall också snart visa sig att frukterna även i framtiden bli lika magra. Man har tillsatt en socialiseringskommitté som skall prestera en "förutsättningslös utredning". Bara detta "förutsättningslösa" är ett vittnesbörd om hur litet man själv tror sig kunna åstadkomma med de medel som står socialdemokratien till förfogande, ty för socialdemokratien måste socialiseringen vara en allaredan utredd fråga. Man har tillsatt en kommitté som skall "utreda" den "industriella demokratien" och resultatet skall nog visa sig bli ett värdigt motstycke till de redan vunna. Kanske produceras det t. o. m. en lag som föreskriver denna "demokratis" införande, men att den skulle ge arbetarna några rättigheter utöver dem de redan genom sina ekonomiska organisationer har tillkämpat sig, därpå tvivla även de troende.

När vi alltså ställa oss utanför parlamentet och dagens politiska strider, så är det icke av någon antiparlamentarism i egentlig mening, utan därför att de uppgifter vi förelagt oss icke kunna lösas genom parlamentet. Vi förneka icke att det så länge staten finnes och utgör det enda uttrycket för samhällsviljan kan från synpunkten om vissa samhällsangelägenheter finnas dagspolitiska intressen att bevaka även för arbetarna såsom samhällsmedlemmar, och ingenting i våra stadgar förbjuder därför medlemmarna att deltaga i de partipolitiska striderna. Men om parlamentsarbetet också icke ur alla synpunkter kan förklaras likgiltigt så är det likgiltigt ur **socialistisk** synpunkt, ur **klasskamps**synpunkt, och eftersom dessa äro de enda områden som syndikalismen arbetar på, så ha vi endast ett intresse av valen, och det är att bevisa deras betydelselöshet för socialismen.

F. S.

Strejken vid Pershyttan.

I mitten av maj månad i år utbröt vid A.-B. Nya Nora gruvor i Pershyttan en strid, som ännu inte fått sin lösning beroende på arbetsgivarens absoluta omedgörlighet. För att visa att det här ingalunda rör sig om en "okynnesstrejk" vilja vi nämna att avlöningen före strejken utgick med 1:00 kr. i timman alltså 8:00 kr. om dagen. Arbetarna ställde krav på 1:75 pr timma under jord och 1:60 ovan jord. På arbetarnas första framställning lämnade arbetsgivaren icke ens något svar, och vid förnyad påstötning meddelade han att han icke kunde underhandla med arbetarnas organisation därför att denna var syndikalistisk. Vi har alltså ingenting annat att göra än att nedlägga arbetet, ty att längre arbeta för den gällande timlönen var ju utan vidare omöjligt. Lika litet kunde vi låta arbetsgivaren bestämma vilken organisation vi skulle tillhöra. Arbetsgivaren uppmanade oss nämligen att bilda en avdelning av Gruvindustriarbetareförbundet.

Strejken har sedan pågått och under tiden ha vi ett par gånger tagit förnyade initiativ för att få den bilagd vilka emellertid alltid strandat på arbetsgivarens omedgörlighet. Solidariteten har hela tiden varit god ända till de senaste dagarna då trots det ovanligt berättigande i våra krav och trots vår visade förhandlingsvillighet en del personer uppträtt osolidariskt och utfört dräng tjänst åt bolaget. Dessa äro gruvfogden Ernst Israelsson, hans son Holger, hans svåger Ejnar Karlsson, Erik Gustavsson, Per Jacobsson, C. M. Nordsten, Per Vireliu, Per Ersson och lokförare Erland Larsson, strejkbrytare även under lokmannastrejken i vinter.

Det är att hoppas att dessa herrar drabbas av det allmänna förakt vilket de genom sin gärning gjort sig förtjänta av.

Arbetsgivaren kan emellertid vara fullt övertygad att han aldrig kommer att få arbetet i gång i gruvan (strejkbrytarna kunna icke utföra mycket) förrän han gjort upp med arbetarna om det skall dröja aldrig så länge.

Pershyttans L. S.

Den brännande bostadsfrågan.

I.

Sommaren dalar mot hösten, den kalla årstiden står ånyo för dörren. Tusenden och åter tusenden stackars fattiga familjer stå rådlösa hur deras bostadsfråga skall kunna ordnas. Må vi ej glömma detta faktum, om vi också själva ha det någotsånär ordnat för oss i berörda avseende.

Sedan tio år tillbaka har bostadsbristen i de nordiska länderna varit permanent, den har förvärrats år från år, och vi veta ju alla varför det sista året för Sveriges vidkommande brakte oss därhän, att vi troligen inneha världsrekord ifråga om trångboddhet och ren bostadslöshet. Det nät av ockerspekulationer, i vars mitt bankerna sitta som den feta spindeln, har målmedvetet brakt det dithän det nu kommit. Här ha vi grundorsaken, det primära. Att sedan byggnadslockouten med åtföljande handelsspärr för oumbärliga byggnadsmaterialier i år skjutit på med snälltågsfart mot avgrunden är, som nyss sådes, allom bekant. Hur viktigt och nödvändigt det är, att problemet i hela sin vidd snabbt blir taget under behandling och satt som ett av de främsta, är det dock tydligt, att för **ögonblicket** måste en provisorisk lösning lägga beslag på allt intresse; det gäller att före vinterns inbrott få stuvat de husvilla under tak.

Man har också tagit upp frågan — på valmötena! Nåja, gärna det. Man må predika över samma text i kyrkorna i högmässan — bara det ger resultat! Men om arbetarna såge sig om efter andra utvägar än att bära en röstsedel med vänstersocialistiska namn på, till valurnan i höst, så skulle den bestämt inte skada. Förrän framåt nästa vår skall ju i alla händelser de nyvalda representanterna ej träda i funktion och även om man sedan väntar sig underverk av dem, skall, mänskligt att döma, redan obotlig skada ha skett. Det måste göras något **nu, genast** . .

Vad är att göra? — Frågan är i och för sig lätt att besvara och har på valmötena fått ett fullt korrekt svar: **bostadsransonering** måste införas. Man har beräknat, att därigenom 19,000 nya bostäder skulle bli tillgängliga, och jag vill minnas att civilministern också nämnt denna siffra, såsom varande baserad på tillförlitlig beräkning. Nåväl. Räcker det ej med dessa 19,000 nya bostäder, må ransoneringsgränsen göras snävare. Det kan inte hjälpas. Som yttersta nödfallsutväg återstår en del solida, men för bostadsändamål mindre praktiska byggnader, t. ex. kyrkor, muséer o. s. v., som dock kunna — fast som sagt i yttersta hand — komma i åtanke, liksom kasernerna.

Det har invänts, att omändring av de stora våningarna till småläghenheter skulle draga en kostnad, som bättre kunde gagna produktion av nya bostäder och att det förrästen tog lång tid och för nyproduktionen behövlig arbetskraft i anspråk. Det var dessa som voro statsrådet Svenssons huvudargument mot bostadsransonering. Låt oss se bort ifrån den omständigheten, att sommaren gått, utan det rationella utnyttjande av byggnadsarbetarnas krafter, varom statsrådet ifråga tydligen drömde i våras. Nu är det hopplöst att spilla ord på den saken. Men tydligtvis kan bostadsransonering genomföras utan några ändringar alls i lägenheterna. Den som exempelvis har en 12-rumsvåning, får välja först sina 2 eller 3 rum (vilketdera nu ransonen kunde bestämmas till) och sedan fick de nyinflyttade nöja sig med att taga emot rästen av våningen i befintligt skick. Om t. ex. den ena familjen måste ha genomgång genom den andra familjens rum, vore detta visserligen en allvarlig olägenhet, men absolut inte värre än när två, ja, till och med tre familjer **dela ett rum**, vilket faktiskt sker i Stockholm i mycket stor utsträckning. Kök, bekvämlighetsinrättning och tvättstuga finge naturligtvis bli gemensamma. De anordningar den ursprungliga lägenhetsinnehavaren eventuellt kunde önska vidtaga för att — naturligtvis alltjämt inom ransoneringens ram — isolera sin bostad från de nyinflyttades, stode honom alltid fritt att på egen bekostnad företaga. Långtifrån att hämma nyproduktionen av byggnader, skulle säkert denna produktion taga ett rent oanat uppsving så snart våren kom, ifall en sådan ordning infördes, en nyproduktion, gynnad av mäktiga och kapitalstarka personer. Ej ens den värste pessimist torde kunna resa invändning mot detta antagande, men däremot ligger den invändningen på tungan:

Men regeringen vill ju inte veta av någon bostadsransonering! Den har ju heligt lovat alla oroliga storborgare, att ingenting skall bli gjort.

Riktigt! Därför gäller det att arbetarna taga saken i egna händer. I nästa artikel ett försök till skissering av positiva åtgärder från deras sida!

—m.

Politiska dagsfrågor

Den politiska kampen är nu i full gång. Överallt hålles valmöten, där de olika partiernas talesmän genom rundliga valiöften söker förmå valmännen att rösta på dess parti, på dess kandidater.

Alla ha de stora politiska frågor som de säga sig vilja lösa till fördel för mänskligheten. Alla ha de sin patenterade frälsningslära, som de framför, som varande den bästa.

Genom de stora världsrevolutionära rörelserna har proletariatets stora massa blivit en faktor att räkna med, varför de olika partierna med feta löften även söker vinna arbetareklassen för sina politiska syften.

Det socialdemokratiska arbetarepartiet har på sitt dagsprogram bland andra två frågor, som mer än andra väckt uppmärksmhet och diskussion. Det är kommunalskatteförslaget och frågan om avskrivning av militarismen.

Detta parti påstår att dessa två frågor spela en stor roll för arbetarna och att de endast kunna lösas genom den parlamentariska kampen, genom arbetarklassens representation i de statliga institutionerna.

Den parlamentariska kampen i dessa frågor saknar dock den praktiska och reella betydelse för arbetareklassen som påstås. Den direkta, ekonomiska kampen kan på dessa områden uträtta ofantligt mycket mer. Ett enbart parlamentariskt ingripande härvidlag skall klart visa att reformerna endast är en framgång på papperet.

Den princip som är den grundläggande för det av socialdemokraterna framlagda kommunalskatteförslaget kan även vi godkänna, som en skatteberäkning under det nuvarande samhällssystemet, ty rent principiellt sett så är det ju riktigt, att de som ha större inkomster betalar större skatter för samhällets administration än de som ha mindre inkomster.

Alltså, om den saken kunna vi vara eniga, men det är därmed inte sagt att ett parlamentariskt beslut i den riktning socialdemokraterna föreslagit även reellt kommer att förbättra arbetarnas ställning härvidlag ekonomiskt. Jag för min del tror det ej.

Antag emellertid att förslaget blir godkänt. Som en konsekvens härav läggas de största skatteavgifterna på den förmögnare klassen, medan arbetarklassen betalar mindre. Men kapitalismen, som har hand om prisregleringarna för de varor som arbetarna måste köpa, höjer helt enkelt priserna på dessa. Därigenom gör sig kapitalismen oberoende den nya skatteordningen.

Alltså! **Genom att öka varupriserna får kapitalismen större inkomster, för att därmed kunna betala den högre skatten. Arbetareklassen får mindre skatteavgifter, men måste genom att betala mera för varorna därigenom även betala kapitalismens ökade skatteavgifter.**

Ser man frågan från denna reella synpunkt så blir denna politiska reform till ingen nytta för arbetareklassen. Den kommer att leva i samma ekonomiska nödläge som förut, intill dess de genom revolutionära ekonomiska kamporganisationer lyckats, att dels höja avlöningarna, och dels hålla de olika varupriserna nere. Det är särskilt nödvändigt, att arbetareklassen griper tag i prisregleringarna, ty i annat fall blir de flesta framsteg på andra områden till noll och ingen nytta.

Men detta kan inte göras på det politiska området, utan genom en medveten strid medels arbetarnas ekonomiska organisationer.

Samma är förhållandet med kampen mot militarismen. Det behövs inte långa och dyrbara utredningar hur mycket man då och då kan avväpna. Arbetarna kunna helt enkelt vägra att tillverka mordmaterialen, då ramlar militarismen fullständigt.

Lita därför på den direkta aktionens kraft och ej på det parlamentariska spegelfäkteriet.

John Andersson.

BREVLÅDA.

D. Hedlund, Alingsås. Vi ha inte bekommit ifrågavarande blockadmeddelande.

Red.

Nya kampmetoder.

II.

För en omändring och ett framskapande av nya kampmetoder fordras även att formen giver rum för handling. Inom den reformistiska organisationen är dock formerna så lagda, att handling från arbetarna själva ute på de olika lokala platserna ej får förekomma; det är ledningen som bestämmer när och hur det skall handlas. Att dessa former äro bindande och i stor utsträckning hindrar att använda effektivare stridsmetoder, är det väl ingen som kan bestrida.

Den syndikalistiska principen säger därför att organisationen bör byggas så att största möjliga rörelsefrihet förefinnes som gör det möjligt att med lämpliga metoder, vidtaga de åtgärder situationen kräver. Det är arbetarnas egen bestämmanderätt som fritt bör utnyttjas; därur framskapas ansvar och självtillit. Arbetarna måste fostra sig så, att andan blir revolutionär, däri ligger en garanti för att handlingarna bli effektivare.

Erfarenheten har visat att den öppna konflikten, strejken, ej är det yttersta kraftmedlet som arbetarna vid alla tillfällen har att använda. Allt efter som kapitalismens makt koncentreras blir strejken mindre påtryckande när det gäller de olika lönestriderna. Att strejken i större stil, generalstrejk, som påtryckning mot hela samhällsmakten, är arbetarklassens kraftigaste vapen, bortager ej det faktum, att småstrejkerna uti lönekonflikterna blir mest kännbara för organisationerna och medlemmarna själva, men minst träffar fiendens ömma punkt, dess ekonomiska maktställning.

Den revolutionära syndikalistiska ekonomiska organisationens huvuduppgift är ej att enbart tillgodose arbetarnas löneintressen och därmed enbart föra lönestrider; huvuduppgiften är att samla hela klassen mot alla systemets ekonomiska och sociala orättvisor, och fullständigt nedbryta hela den kapitalistiska makten.

Löneintresset måste dock under tiden bevakas, men på så sätt att arbetarna mer och mer inträngа och tillkämpa sig kontroll över produktionsmedlen.

Endast en lönehöjning för aldrig arbetarklassen bort från fattigdomen; så länge kapitalintresset har fritt spelrum på varumarknadens prisnivå kommer aldrig en förändring till det bättre, tvärtom har arbetarnas livsstandard sänkts undan för undan, trots den ständiga stegringen på lönerna.

Det är sant att den syndikalistiska organisationens praktiska yttringar hittintills endast framträtt genom löneregleringar och smärre förändringar i arbetsförhållandena på arbetsplatserna.

Ligger orsaken till dessa däri att organisationen ej har uppgift att praktiskt arbeta på annat område?

Nej! Var och en vet under vilka svårigheter syndikalismen kämpat sig fram. Kapitalismen, arbetarklassens naturliga fiende, ha vi organiserat oss för att slå ned, det är motståndet som vi har att bekämpa, men den syndikalistiska organisationen har även haft den reformistiskt organiserade arbetaren emot sig, som vid många tillfällen varit svårare hinder än kapitalismen själv.

Att under sådana omständigheter, på den korta tid den syndikalistiska organisationen arbetat, kunna inträngа på alla de områden den klart inser vara nödvändigt, torde ändå vara för mycket begärt. Allt efter som den samlar makt och kraft ingriper den i alla detaljer där arbetarklassens intresse fordrar försvar, fram dithän där arbetarna genom sina ekonomiska organ övertager produktionen och produktionsartiklarna, för att förverkliga satsen, "till en var efter hans behov, utav en var efter hans förmåga".

Kampmedlen äro utav olika art, de byggas på principen arbetarnas vakna överinseende över vad situationen kräver, därmed måste metoderna lämpas efter förhållandena. När det gäller kampen mot arbetsgivaredömet bör arbetarna förlägga striden inom arbetsplatsen så vitt möjlighet därtill finnes, det är genom resultatgivande handlingar som kraven skall genomföras, och ej genom den kompromissande förhandlingsordning som hittintills varit praxis. Registret är det tillförlitligaste medlet därtill, det innebär handling.

Emanuel Jansson.

Redovisa Sommarnumret!

Våra strider

BLOCKAD.

Med anledning av att arbetstiden vid Kärrgruvan, hörande under Nybergs Gruvaktiebolag förlängts med en timma pr skift samt att bolagsledningen vägrat underhandla med L. S. på platsen, så förklaras härmed borrning och lastning i blockad från och med måndagen den 26/7 1920.

Blockaden kvarstår tills uppgörelse träffats mellan Nybergets L. S. och bolagsledningen.

Kamrater vet eder plikt och kom ej vid skampålen.

Nybergets L. S.

UPPHÄVD BLOCKAD.

Eftersom uppgörelse är träffad så häves härmed blockaden mot Siljans Kol-A.-B.

Sekt. N:r 1 av Lillhärdals L. S.

FÖRSLAG TILL RESPLAN

för Axel Andersson inom Dalarnes Distrikt av S. A. C., omfattande tiden från den 8/8 till och med den 27/9.

Augusti.
8 Krylbo, kl. 2 e. m
8 Avesta, kvällen.
9 Fors.
10 Ryllshyttan.
11 Norberg.
12 Västanfors.
13 Vad.
14 Smedjebacken.
15 Hagge, kl. 2 e. m.
15 Ställdalen, kvällen (fest).
16 Gonäs.
17 Gräsberg.
18 Tuna Hästberg
19 Borlänge.
20 Gustafs.
21 Hedemora.
22 Vikmanshyttan, e. m.
22 Säter, kvällen.
23 Falun.
24 Mora.
25 Älfdalen.
26 Åsen.
27 Resdag.
28 Särna.
29 Särnaheden.
30 Idre.
31 Resdag.
September.
1 Flottningen.
2 Resdag.
3 Sörsjön.
4 Tyrenäs.
5 Resdag.
6 Säter.
7 Transtrand.
8 Lima.
9 Limedsforsen.
10 Malungsfors.
11 Öje Kapell.
12 Vänjan.
13 Evertsberg.
14 Oxberg.
15 Orsa.
16 Skattungbyn.
17 Tundal.
18 Ore.
19 Vansbro, kl. 3 e. m
19 Dala-Järna, kvällen.
20 Mockfjärd.
21 Nyhammar.
22 Tinnsviken.
23 Norhyttan.
24 Oxsjön.
25 Sörvik.
26 Gräsberg, e. m.
26 Tuna-Hästberg, kvällen.
27 Grängesberg.
28 Basttjärn.
29 Högfors.
30 Ställberg.
Oktober.
1 Bångbro.
2 Guldsmedshyttan.
3 Stråssa, e. m.
3 Tyskafallet, kvällen.
4 Snöå.

Alla L. S. böra tillse att mötena bli bra ordnade, samt att i god tid meddela vilket ämne samt antal affischer som önskas.

Ämnen äro följande:

1) **Frihet genom solidaritet. Syndikalismen och framtiden.**
2) **Socialdemokrati, bolsjevism eller syndikalism.**
3) **Revolutionen, partierna och människorna.**

De som önska förcläsning efter föredraget, gives tillfälle att höra:

1) **Nietzsche, en profet och kultur apostel.**
2) **Jack London och de sociala problemen.**
3) **Anatole France och**
4) **Henri Barbusse, en krigare mot kriget.**

L. S. få själva svara för ekonomien, så långt som möjligt.

Dalarnas Distrikt av S. A. C.

En Passant.

Nu svenska folket börjat har finalen
i löpningen att hinna först vid valen
Men ack, ensamt i Stockholm två och tretti tusen
vid skattestrecket få en tart som lusen.

SMÅSAKER.

Soc. Dem. har varit rätt intressant att läsa de senaste dagarna, tack vare svaren på en enquête om avlidna författares litterära kvarlåtenskap. I Norge har man föreslagit, att förlagsrätten till all litteratur skulle efter 50 år bli statens, och vad denna rätt kunde inbringa skulle användas till subsidier åt samtidens bokskrivare. Alltså: de levande skulle matas med vad de döda lämnat efter sig, med staten som förmedlare. Om denna idé har som sagts, de svenska författarna satts i tillfälle att, troligen alldeles gratis, få yttra sig. Bland svarandena ha meningarna visserligen varit delade, men få ha varit entusiastiska för statens övertagande av denna produktionsgren. Erhard Bäckström — en författare som jag, sanningsenligt sagt, inte känner det ringaste till — synes ha funnit den verkligt salomoniska lösningen på knuten. Han vill sätta tre gamla käringar i statens ställe. Dessa kunde springa omkring och tigga ihop slantar av förmöget folk och som ersättning få en medalj att bäras på bröstet och titeln "Litteraturens vårdare", eller något i den stilen. Detta om saken kunda ordnas kollektivt. I annat fall fick väl varje enskild författare ha sitt lilla tiggargarde. Det finns gott om folk med ett djupt behov att vara välgörande. Gick någon till dem och sade:

— Erhard Bäckström är en mycket lovande författare. Den ska du hjälpa — så skulle de svara:

— Är han det? Jag har visserligen inte hört talas om honom, men hjälpa honom ska jag gärna göra.

Idén är helt enkelt "glimrende". Tänk vilken uppsjö på bättre, ledig kvinnlig arbetskraft det skulle samlas utanför t. ex. Daniel Fallströms dörr! Strindberg är ju lyckligtvis död; hans utsikter hade annars kanske varit något mer problematiska. Men säkert är, att Algot Sandberg skulle få sitt på det torra.

Nästa enquête bör gälla, huruvida i alla fall inte staten skulle lämpligare kunna träda emellan till ordnande av författarnas arbetstid, en fråga vilken just nyssnämnda herr Sandberg fört fram till aktualitet. Det vore väl ändå märkvärdigt, om inte staten skulle ha *någon* uppgift att fylla även i det litterära livet!

Soc. Dem. får hugga i på den kanten ett tag!

* * *

Med all respekt för herr Bäckströms praktiska förstånd — man får hoppas att hans förslag är ett vederhäftigt uttryck för vad han menar, och ej drift med vårt regeringsorgan! — så får man medge, att våra präster och biskopar ha ett ännu mera utvecklat begrepp om vad som är förmånligt. De taga både mot statens slantar och därtill vad käringar kan samla ihop hos rikt och fattigt folk, som avbetalningar på salighetsobligationer. Men det är ju så, att en författare sällan söker sig till allt verkligt förstånds källa.

Om man, förhärdande sig mot alla försäkringar om motsatsen, går ut ifrån, att guds chargé d'affaires här på jorden även lyckats att någorlunda drägligt ordna egna affärer, så är därmed inte sagt, att de leva ett bekymmerfritt liv. Ack, de ha ju tidens ondska att kämpa mot! För att delgiva varandra sina bekymmer på denna punkt och vinna styrka i ett samfällt uppträdande, har hela Nordens biskopsarmé nyligen samlats till överläggning. Resultatet vart något som kallas "herdabrev". De förklara, dessa fridens män, att de känna bävan, då de höra stridsropen, folk och folkklasser emellan. Men deras uppdragsgivare skall förjaga klasstvedräktens spöke. Ännu är inte gud ett dött begrepp — det synes i kollektbössan! Och biskoparna förmana: Må vi lämna visst utrymme åt honom i våra hjärtan i alla våra gärningar, alla våra levnadsförhållanden."

"Visst utrymme" — det är en verkligt diplomatisk formulering. Hur stort får väl bero på omständigheterna. Men vem skall ha resten av utrymmet, ni kära herdar?

Biskoparna lova till sist att lämna sitt "särskilda bidrag" till att få tystat ner bråkmakarna. "Vi äro kallade till arbete och kämpa tillsammans, hjälpande, förmanande, uppmuntrande varandra."

Ja, förvisso äro de kallade till arbete, men ifråga om *deras* arbetstid har staten föga utsikt att få träda reglerande till.

De som arbeta åt gud, ha inte att lystra till någon ilsken fabrikspipa, även om fabrikspipornas ägare tyckas ha en ej oviktig roll i det något invecklade förhållandet mellan herre och tjänare.

Carolus.

Staten som ockrare.

Järnvägsstyrelsen har sett sig nödsakad att med några ören i timman förhöja sina svältlönade rallares förmåner. Det har meddelats att timlönerna höjts till kr. 1:40, tänk vad de slösar! Vad som inte ännu meddelats, är att de samtidigt höjt hyran till dubbelt d. v. s. 18 kr. i månaden. Så ser således förbättringen ut. Arbetslönen höjes med 12 proc. samtidigt höjes hyran med 100 proc.

Jag behöver nog inte omtala otrevnaden i statens baracker, där man endast kan räkna den plats sängen upptar eller m. a. o. endast sängen som ensam disponibel; nu är det i flesta fall 2 sängar i höjd så jag har även intrång på detta begränsade område. Rummen äro ju i allmänhet bebodda av 4—6—8 o. fl. personer. Hemtrevnaden är naturligtvis bannlyst, särskilt som barackerna i flesta fall ligga placerade i ödemarken, där ingen förutsättning finnes för erhållande av bostad på annat håll.

Väl vetande detta skruvar staten upp hyrorna från 9 till 18 kr. Detta är naturligtvis rena ockret.

Sköttes byggnationen praktiskt, kunde staten bygga otroligt billigt, endast arbetslönen för förädling och byggnationen drager kostnad. Där en nybyggnad går fram, lägger staten beslag på minst 30 m. bredd, detta bliver en kolossal mängd virke genom skogen. Således har staten råämnet fritt. Detta råämne får i flesta fall ligga längs byggnaden 2—3 år och ruttna innan staten taget det till vara.

Arbetarnas svältavlönas, landet klagar över vedbrist, staten går före i vanskötsel, prima timmer med stora värden förloras, men ockrarhyra skall utpressas av slavarna. Angående semestern med avlöning, visar även järnvägsstyrelsen sin uppfattning om rättvisan. Den fordrar att man av 27 månader i följd skall vid staten arbeta 24. Härliga humbugsgubbar, som blottar sig själva! Har de verkligen ingen aning om att vårt arbete är säsongsarbete? Det är säkerligen endast en rallare på 100, som efter detta semestersystem erhåller en fördel. För grind- och nattvakter ävensom för förrådspersonal och reparationslag bliver det en fördel men de verkligt grovarbetande bliver lottlösa.

Angående gruppindelningen, finnes en grupp som benämnes finstenshuggare. Var f. n. har staten denna grupp. Håller den möjligen på med monumenthuggning för Kungl. Brantingska Järnvägsstyrelsen? Kanske ett minne till eftervärlden. Herman Lindqvist kanske är i behov av mera? Gruppen står i högsta lönegraden. Anläggningsarbetarna har fått ett slag i ansiktet av Järnvägsstyrelsen men vi skall väl vakna av flera sådana löneförbättringar. Här är ingen tid att filosofera utan handla, vad vi omedelbart behöver är en gemensam konferens med L. S. och V. o. V.

Vi har nu kommit till den tidpunkt i vårt fack, då trätorna måste läggas åt sidan, skall vi hava gemensam stridslinie, måste vi även överenskomma om gemensamt vapenval. Misslyckas gemensamt uppträdande vet vi vår väg; något måste göras om vi inte skall komma på efterkälken. Jag tror vi redan är där.

R.

Oron på arbetsmarknaden.

Ny lantarbetarestrejk utbruten.

Vid Horndals järnverks gårdar har utbrutit lantarbetarestrejk. Strejken omfattar 85 arbetare, vilka tillhöra Västmanland—Dalarnas lantarbetareförbund. I arbetsnedläggelsen deltaga icke djurskötare och ladugårdspersonal.

Förhandlingarna i Gruvkonflikten.

ha nu hunnit så långt att förlikningsmannen kunnat framlägga ett medlingsförslag, som tillstyrkes av båda sidornas delegerade. Lokala förhandlingar om ackordsprislistor ha även upptagits. Om förhandlingarna meddelas för övrigt intet.

Lantarbetarkonflikten i Västmanland.

På en konferens i Västerås har Västmanlands lantarbetare behandlat det av medlingskommissionen framställda förslaget att arbetet skulle återupptagas omedelbart och förhandlingar sedan påbörjas.

Konferensen har bifallit förslaget under förutsättning att arbetsgivarna antaga följande villkor:

Att Arbetsgivareföreningen skall lämna garantier för att inga trakasserier skola förekomma,

att alla förutvarande arbetare återtagas i arbetet,

att alla som under strejken uppträtt som arbetsvilliga avskedas, samt

att de strejkande lantarbetarna i Dalarna beredas tillfälle att genom ombud deltaga i de centrala förhandlingarna.

Det har senare nyktesvis meddelats att arbetsgivarna anse villkoren oantagliga.

"Huskorset."

Skiss av Vildsvenske.

Dörren flög igen med en kraftig skräll, som kom hela kåken att skaka ett par sekunder, under det Slavénius, med suck och en kvävd svordom, släppte låsvredet på dess yttersida, varefter han gick bort och vårdslöst kastade sig i gräset mellan buskarna.

Inne i kåken for hustru Slavénius omkring och rumsterade med en fart, och ilska målad i anletsdragen, som om det hade varit fråga om att få en del småsaker ordnade i en förfärande hast, under det hon samtidigt språkade med sig själv, sedan Slavénius tagit till flykten:

— Ligga hemma och strejka mitt i den finaste sommartiden! Jag har aldrig sett så galet, och vara med i den där syndikalistföreningen. Min egen man! Nej, nu går jag ner till faktorn och säger ifrån och så skall det nog bli andra sorter. Jag undrar var hon nu tog vägen! Men det gör det samma, han kommer nog när han blir hungrig, aset!

Ute i gräset vältrar Slavenius sig i en hel uppsjö av tankar.

Inför sig själv upprullar han en revy över tilldragelserna från den stunden då han första gången tog sällskap med henne — apan därinne. —

Hon var s. k. religiös och inte alls ful då, när hon en afton bad honom gå med till missionshuset — och han som förut endast helt flyktigt sett henne någon gång — gick med dit. Sedan träffades de oftare och så blev han läsare", för hennes skull, och så gifte de sig och flyttade till U.. där han fick arbete vid sågverket.

I U.. bildades snart en missionsförening och där voro de med och så ville hon alltid att han skulle vittna vid mötena, och så småningom — först kort o. osäkert — sedan i långa salvelsefulla sammanhang — övade han sig att "vittna".

Efter dessa möten var hon alltid så nöjd med honom och han visste med sig att det var mest för hustrevnaden hemma, som han "bladdrade ur sig" det där på mötena.

Sågverket övergick emellertid efter några år efter det Slavénius fått anställning där, genom köp till ett bolag, som utvidgade detsamma, för att kunna göra större vinst. Lönerna började minska och sedan kristiden med alla därav följande stegrade varupris kommit, förde den Slavéniuska familjen en ganska glädjefattig tillvaro. På alla de framställningar Slavénius — och även hans arbetskamrater, var för sig — gjort till bolaget om lite mera lön, hade direktören svarat:

— Kan dom andra klara sig, så kan väl ni. Eller: Är ni inte nöjd, så får ni väl sluta.

Hemma var det ett ständigt jämmer. Thilda grät, suckade och bad till gud, grälade på Slavénius och domderade vid kafferepen, men intet hjälpte. Nu hade hon tagit sig för att tvinga Slavénius att gå ned till direktören och där begära att få bli strejkbrytare, ty det är strejk på sågverket. Det har blivit organisation, och även han, Slavénius, är medlem — är syndikalist! — han som själv så ofta fördömt syndikalisterna, tillsammans med Thilda — kanske för att göra henne, "Huskorset", till viljes, då de läst om dem i borgarbladen.

Den dagen då organisationen bildades, var en revolutionär organisatör och talade vid sågen, och då skulle alla arbetarna vara där, ty det var rakt omöjligt att existera längre på de småslantar som erhölls till arbetslön, hade de yngsta och de nyinflyttade deklarerat.

Den dagen rasade Thilda och förbjöd strängeligen sin man att gå till "syndikalisternas möte".

— Usch, sade hon, att det skall komma sådana förfärliga s—r hit. Slavénius gick ändå, gick till syndikalistmötet, gick av nyfikenhet och halvt intresse, trots Thilda — det var första gången han trotsat huskorset — och han blev syndikalist och var nu sedan två dagar tillbaka i strejk. Hur skulle han nu kunna "vittna" nästa missionsmöte. Han log när han tänkte därpå. Skulle han lyda Thilda och bli "brytare"? — Och få alla sina kamrater till fiender. — Nej, det gick inte, ty syndikalisterna hade trots allt rätt och Thilda var bara ett dumt och orättvist huskors.

Register kampen.

Bland de arbeten som registerkommittéerna fått på sin lott, hör ju prissättningen till ett bland de viktigaste. Denna prissättning sträcker sig merendels ej längre än till den lokala platsen men den borde utökas så, att ett bättre system även kunde framskapas för de arbetaregrupper som sysselsättas med täckdikning, gravar och andra dikesrensningar.

Alla äro vi överens om att de nu förekommande entreprenadauktionerna äro absolut förkastliga. Min fulla övertygelse är därför att ett kraftigt ingripande från L. S. registerkommittés sida skall hälsas med tillfredsställelse från det stora flertalet av oss.

Skall här i ett par exempel göra en jämförelse på priserna inom Västmanland: Vår L. S. prislista visar för schaktning till 3 m. djup, för lera 4:67, pinnmo 8 kr, medelpriset för dikning, 1:50 för lera, 4 kr. för pinnmo, allt per 3 m. Kommer därtill att de senare i allmänhet får hålla sig med verktyg.

Som man ser så är skillnaden kolossal, detta beroende på att vi ej äro samlade inom denna arbetaregrupp men genom ett kraftigt ingripande från L. S. sida kan stora förbättringar med säkerhet framtvingas.

Alltså kamrat, om du vet något arbete ute på landet som skall igångsättas, inrapportera detta till din L. S. och säkert skall du skörda frukten av detta ditt handtag.

W. L.

Brev från Alingsås.

Kamrater landet runt som en gång varit här kanske tror att det ej finns något kvar av den organisation vi en gång bildat här. Det var år 1913 efter ett föredrag av Edvin Lindstam som det för första gången bildades en L. S. här som sedan ett par år var riktigt livskraftig men så när banbrytarne måste söka sig till andra platser avsomnade den snart nog. År 1916 återupptogs den igen men nedlades efter ett år.

Den andra maj i år var Birger Svahn var här och höll ett föredrag varefter en L. S. bildades omigen det var ej så många som anslöt sig då men vi leva på hoppet att en gång skall vi hava alla Alingsås arbetare organiserade i L. S. Så har vi allaredan haft en liten strejk här vid Patentkorkfabriken. Där var ett tjugotal som arbetade under alldeles olidliga förhållanden. 83 1/2 öre pr timma. Strejken varade en vecka men då fick vi våra krav beviljade så nu är timpenningen 1,15 pr timma och garanterad vid ackord.

De som förut ej var organiserade vid nämnda fabrik hoppas jag att de nu vet sin plikt att ingå i L. S. ty där är eder plats. Så en uppmaning till alla medlemmar, skaka utav eder slöheten och besök våra möten. Skall organisationen kunna hållas vid liv måste vi vara med på mötena ty annars tröttnar kanske de som förut har infunnit sig, och så delar denna L. S. samma öde som de förra.

Kamrater friskt mod, tröttna inte utan visa eder vilja åtminstone med den handlingen att ni besöker mötena regelbundet två gånger i månaden!

Med hälsning till kamrater landet runt.

Neta Hejdis.

Syndikalismen och kulturen.

Man har å vissa håll, mot oss revolutionära syndikalister, som argument framfört detta — att vi äro för mycket materialister, för mycket vardagsmänniskor, för krassa klassegoister, för att vi skulle kunna lyfta upp vår kamp på ett mer ideelt stadium — och som motiv för sin argumentering ha de framdragit, först och sist — att vi ligga efter på det "kulturella planet".

Från visst socialistiskt håll menas antagligen det "rödkulturella" — och från borgerligt dito, att vi ej ha någon kultur alls!!

Det senare kan ju i ett fall vara nog så sant — vilket just inte är smickrande för det samhälle vi nu leva i. — Vi ha ej någon kultur! Åtminstone äga vi ingen. Vi äro för fattiga att skaffa oss något av den kultur som under århundraden vuxit upp på vår klass' axlar och pressat ned dem.

Litteratur-kulturen äga bokförläggarna; — majoriteten av dem som framskapat den svälta. Den arkitektoniska kulturen äga miljonärerna och staten — det vill säga det kapitalistiska samhället, vilket också har i sin hand konsten, konstnärens livsverk, medan konstnärerna — utom de trappsiickande — med ytterst få undantag själva få dra sig fram i nöd. De äga ej det de skapat Den själsliga kulturen äges, även den, av staten.

En "kulturreligion", vilken skötes av prästerna, som även, trots vårt så "demokratiska" styrelsesätt, ha sina "kulturella" tentaklar med i skolundervisningen.

Universiteten, där man också tillverkar kultur (professorernas stenåldershjärnor svara för det) äges och kontrolleras av staten.

Vi äga ingen kultur i det nuvarande samhället, då vi ej ha den motsvarande ekonomiska makten! "Kunskap är makt!" säger en gammal sentens och vi må tillägga att makt är **pengar.**

Men jag vill dock påstå, trots allt, att vi äga kulturen. Ha icke dessa våra föregångare — andens och kroppens arbetare — byggt upp kulturen, svultit och lidit fram den. När gjorde någonsin penningpåsarnas präster kultur? Gjorde de ej allt för att hämma den, slå ned den. Copernikus, Galilei, Bruno, för att ej nämna fler av dessa kulturens och frihetens förkämpar — tackade man ju på tidsenligt sätt. Och "vårt eget land", hur gjorde det med sina kulturföreträdare och sanningssägare. Jo — endast hovnarrarna och salongsaporna vunno erkännanden, då de verkliga konstnärerna och de författare, som ej viftade undergivet med svansen, drevos ut ur landet, även i senare tid. Och den stora hären av kroppsarbetare, vilken gemensamt med hjärnans män byggde det vackra och sköna, var hade vi dem när byggnaden var färdig. I de okulturella fattigkvarteren!

Rätten till kulturen är dock vår.

Å andra sidan ha vi de "rödkulturella".

I dess ögon är allt, som stöter den socialistiska idén, icke kultur. Jag bestrider det.

T. ex. en konstnär, vilken i soldaten ser sitt ideal och föreviger honom, eller en annan som ser krigets helvete i patriotismens ljus och förhärligar detta, — är icke dessa tavlor, trots sina motiv, konstverk — kultur?

Om sedan konstnären, under sitt arbete ägt en ur mänsklig och humanitär synpunkt, felaktig uppfattning, är det ju hans eget och omgivningens fel.

Konst, litteratur och för övrigt all kultur, må endast bedömas objektivt utan förutfattad mening.

Därför ni rödradikalkulturella borde ni veta, att kulturen icke låses fast eller kan ryckas från vare sig den ena eller den andra klassen, det ena eller andra partiet (ni syftar ju dit?) hur kulturellt program det sedan må ha!

Och innan vi tänka på att alla människor skola kunna njuta av den kultur som tillhör **alla**, måste dessa människomassor befrias ur sitt materiella inferno.

Där har ni grunden till vår materialism i fråga om kulturen. När vi ha friheten, ha vi också kulturen befriad från det tvång vi själva tvingas att lägga på den.

Syndikalismen är medlet till friheten ty syndikalismen arbetar såväl på det ideellt-kulturella, som det ekonomiskt-administrativa området, ty den är utvecklingens bas.

Och utvecklingen är kulturen —.

Eyvind Ung.

"Allarm."

Alla som vilja följa med den syndikalistiska rörelsen i Norge bör prenumerera på Allarm.

Tidningen utkommer en gång i veckan.

Prenumerationspris:

1/1 år kr. 6:—
1/2 år kr. 3:—
1/4 år kr. 1:50

Lösnummer 20 öre.

Prenumeration kan ske på alla postkontor. Kommissionärer antagas över allt. 20 proc provision.

ALLARMS EXP., Box 4, Kristiania C. Norge.

Brand, ungsocialismens språkrör, är organ för en ny kultur, byggd på solidaritet, självansvar, rättfärdighet och frihet. Bekämpar kapitalismen, hänsynslöst och skarpt staten och varje form av våldssystem över människor, militarismen, krigen, kapitalismen, kyrkan, kristendomshumbugen och lögnen.

BRAND utkommer varje vecka, under medverkan av ett 25-tal av de bästa pennor inom den revolutionära socialistiska världen.

BRAND Snyggt illustrerad, kostar endast 15 öre pr nummer. Helt år blott 6 kronor; halvt år 3:25 och kvartal kroner 1.80.

KOMMISSIONÄRER
antages på alla platser! Skriv genast till Brands exp. Stockholm 4.
Prenumeration kan verkställas å rikets alla postanstalter.

Eugén Albàn:

Lantarbetarna och deras kamp.

64 sidor. **Pris 1 kr.**

I denna i sitt slag ensamma bok lägger förf. fram några allmänna synpunkter på lantarbetarnas betryckta ställning och söker finna orsakerna därtill samt ger anvisningar på sättet att komma ur detta betryckta läge.

S. A. C:s FÖRLAG, ÖREBRO.

LUDVIKA!

L. S. Expedition för uppbörd och register:

hålles nu öppen å följande tider: Onsdagar från kl. 6,15 till 6,45 em, lördagar från kl. 3,30 till 4,30 em.

Klara edra böcker, men endast på dessa tider. Kommer du ihåg gränsen, eller vill du bli struken?

För Ludvika L. S.

A. V. Bergsten, kassör.

Offentligt möte i Hallsberg.

Fackföreningsrörelsen, dess utveckling och historiska uppgift, över detta ämne talar red. **Albert Jensen** i Folkets hus i Hallsberg tisdagen den 3 aug. kl. 8 em.

Diskussion efter föredraget. Alla arbetare inbjudas att höra denna framstående representant för den revolutionära arbetarerörelsen.

Fram för enighet om socialistiska mål.

Järnvägsmännens musikkår medverkar.

Sv. Järnvägsmannaförb. Avd. 77. Styrelsen.

Protest och handling.

Växiö L. S. beslutade på möte den 4 juli att göra följande uttalande: Vi protestera mot de barbariska domar som avkunnats mot våra Idrekamrater samtidigt som vi vilja säga till Sverges syndikalistiskt organiserade arbetare: visa i handling genom uppbyggande av en stark ekonomisk organisation vad vi förmå mot klassamhället.

Rättelse.

I art. "Något om lokaltidningar" i N:o 58 hade ett förargligt tryckfel insmugit sig. Det står i 28 raden nedifrån räknat: "Det är omöjligt att genomföra. Skall vara: "Det är möjligt" etc.

Ändrade Registeradresser:

SÄTER: Thore Lindblom, Österlånggatan 75.
YTTERHOGDAL: Sven Persson, S. J. B.
JÖNKÖPING: Knut Jensie, Ängsdal 2.
ÄLVROS: Karl E. Nilsson, Kvistros.

ÄNDRINGAR OCH TILLÄGG I ADRESSLISTAN.

BÅSTAD: Ludvig Andersson, Kristinehall, Fack 65, **Malen.**
ERVALLA: Birger Andersson, Avdala.
GISLAVED: Sven Johansson, Nygatan 32.
HÅN-VEMDALEN: John Espersson, Hån, **Vemdalen.**
HÄLLNÄS: Järnvägsarb. Leander Öhman.
STORFORS: K. F. Karlsson, Koop. Matserveringen.
TORPSHAMMAR: Hjalmar Persson, adr. handl. Jansson.
FORSMO-HOTINGS ARBETSUTSKOTT, Omnäs, **Resele.**

Resarö och Vadstena L. S. äro nedlagda och materialerna äro insända till **S. A. C:s Expedition.**

Fri.

Han ville vara fri. Handla efter sitt eget behag, efter egen fri vilja. Och han trodde det var möjligt. Ty han var mycket ung och framförallt oerfaren.

En hård verklighet gav honom snart erfarenhet av svårigheterna för någon att kunna vara fri i detta samhälle.

I folkskolan kördes han redan vid sex års ålder. Där slog man i honom gamla historier om en allsmäktig gud med alla fulländade egenskaper. På denna gud skulle han tro utan att få ett enda synligt bevis för gudens existens. Ej nog med denna enkla gudsförkunnelse. Ytterligare plågades han med historier ur en tjock gudsordbok, som kallades Böckernas Bok eller Bibeln. Samt därtill katekesen, denna svartkonstbok som förmörkat och förvillat och förstört så många barnahjärnor. Han tvingades läsa dessa skrifter — ej blott innantill — också som hemläxeplugg. Som ytterligare pålägg tillkom lärarens utläggningar och kommentarier till dessa heliga skrifter.

Vidare plågades han med skönmålningar om kungliga mördare, rövare, plundrare, förtryckare, utsugare. Det kallades Svensk historia. Sällan upplyftande ord om fredliga stordåd och annat, som kunnat egga honom till djärv, god handling och opposition mot allt enskilt och kollektivt djävulstyg och auktoritetstyranniskt fåvälde. De flesta av skolårens timmar blevo andligt förkrympande. förslavande och föga personlighetsdanande tidsepisoder. Som kronan på det tvetydiga verket kom slutligen en avgångsexamen, som var en flera timmar lång själslig tortyr för honom.

Denna avgångsexamen gav honom dock den förhoppningen, att nu skulle han bliva fri från skoltvånget och skaffa sig arbete och slippa krusa någon för sin existens.

Dagen efter brast den illusionen. Fadern dekreterade att han genast måste skaffa sig ett jobb och bidraga till hemmets underhåll. Själv hade han lust till plats på kontor. Men det fanns ingen sådan plats ledig. Förrästen var han ej nog fint klädd för sådan plats. Och när så ett par dar gått förgäves, blev fadern otålig och befallde pojken ta vad jobb som helst. Om han ville bo hemma längre. Motvilligt tog han då första bästa grovarbete som gavs. Tungt, obehagligt och prosaiskt slaveri. Dåligt betalt Räckte knappt till nödvändiga behov. Intet över till allt annat, som behövs för att ge livet värde. Han blev nedtryckt och missmodig och led åt allt. Kunde inte ens tröstas av litteraturens mästerverk, som hans läslust dock drev honom att studera.

Så kom socialistagitatorn, talare och tidningar, vändande upp och ned på hans hittillsvarande uppfattning om förhållandena och görande honom upprorisk mot det bestående. Men han blev därför icke mera optimistisk — ej heller kände han sig friare. Trycket och tvånget kändes ännu värre — blott det han nu blev medveten över **orsakerna** till det förhatliga. Detta medvetande födde hos honom ett hat — ej till enskilda personer, utan till hela systemet. Detta hat var dock en befriande känsla och drev honom till kamp mot det hatade efter förmåga och förstånd.

Som en följd av nämnda agitation kommo organisationer, som förde klasskamp. Fackliga och ideella kamporganisationer Han anslöt sig till dem. Underordnade sig frivilligt organisationernas tvång, för att därigenom kämpa mot klassamhällets större tvång och förtryck. Genom organisationerna skulle befrielsen ske — trodde han.

Han erfor snart att fackorganisationerna voro mera bindande än befriande — i all synnerhet som de voro sammankopplade med politiska partier — direkt eller indirekt. Blott vissa klubbar gav mera frihet åtminstone åt diskussionsrätten. Men just därför förföljdes dessa klubbar och dess aktiva medlemmar av samhällets maktägande. Även vår vän förföljdes ute i det offentliga livet, på arbetsplatsen och han kom även i fängelse.

På alla områden erfor han att friheten var tämligen frånvarande.

Inte ens fri kärlek fick förekomma. Visserligen djärvdes han tillsammans med en kvinna — som trodde sig vara fri — försöka realisera ett samliv med fri kärlek som gemensamt ideal. Men omgivningens intolerans och samhälleliga missförhållanden förstörde snart den vackra kärleksdrömmen och krossade även den illusionen.

En bitter erfarenhet lärde honom snart nog allt detta, men med tjurskallig envishet fortsatte han dock ännu många år att köra huvudet i väggen och låta känslorna övervägande dirigera hans del i kampen mot förtrycket. Men till sist gav han upp den linjen och blev klok — lät sitt förnuft avgöra handlingarna. Räknade med en relativ ofrihet som aldrig kunde fullständigt undkommas. Sedan han tvingat sig till en sådan skenbar resignation och skenbart böjde sig under förtrycket, men varje sekund tyst och lugnt arbetade på dess undermining — kände han sig märkligt nog mera fri än förr.

Alltså — räknande med en endast relativ frihet, som aldrig kunde bliva fullständig och obegränsad i ett ofullkomligt människosamhälle, kämpade han härefter mera lugnt, men också mera målmedvetet först och främst för sin egen personlighets utveckling och höjning ur träldom och slaviskt tänkesätt. Ty han hade insett, att arbetareklassen aldrig kunde bliva verkligt fri, förrän alla arbetare blivit fria **personligheter**. Vilket fordrade som **första förutsättning** självständigt, personligt, **fritt tänkande**, och därpå följande **handling**.

Fredlös.

På frihandsagitation i Uppland.

Knivsta.

På denna arbetsplats finnes ej någon organisation, ehuru det är både tegelbruk och såg där, vilket äges av A. B. Lundkvist & Huddén.

Jag affischerade möte med föredrag där söndagen den 11 och infann sig där utom undertecknad 5 st. arbetare från platsen. Något föredrag blev det därför ej, utan fick jag nöja mig med lite resonemang med de närvarande. Utav detta framgick det att de ganska religiösa arbetarna på denna plats en gång tidigare tänkt bilda en "Grov- och Fabriks", men blevo av arbetsgivaren förbjudna att fullfölja detta syfte. Så tjockt är slavblodet hos dessa arbetare att de på denna arbetsgivarens antiorganisatoriska order genast skyndade sig att begrava sina första rebelliska symptomer, och sedan dess — det var 1909 — har ej någon tanke på organisation kommit fram mera hos dem.

Jag kunde dock förmå "Fäderneslandets" kommissionär på platsen att hemtaga några ex. av Syndikalisten — han var f. ö. den ende som finns där, vilken kan sägas hava en arbetares syn på tingen.

Slutresumé.

Efter att slutligen ha hållit 3 stycken föredrag i respektive Järlåsa, Vittinge och Morgongåva är min Upplandsagitation slut för den här gången och kan jag giva följande resummé över denna: 27 föredrag för omkring 2,200 åhörare, därav 6 skolningsföredrag. Omkring 80 kg. gratislitteratur har utdelats, mestadels på platser där man har haft föga eller ingen kännedom om syndikalismen. 76 nya medlemmar ha ingått i S. A. C. vid dessa möten. 3 nya L. S. har bildats, förutom en sektion av Uppsala L. S. 10 nya kommissionärer ha anskaffats för Syndikalisten på olika platser, vilka tillsamman sälja omkring 400 ex. av densamma per vecka.

Mötena har jag i regel ordnat och affischerat själv på de s. k. res- och rastdagarna, vilkas antal utgör ej mindre än 57. Kostnaden är för distriktet kr. 277.

S. Wildsvenske.

Från arbetsfältet.

KAMRATMÖTE I SURAHAMMAR

Surahammars L. S. hade till söndagen den 18 juli inbjudit till kamratmöte. Inbjudan hade gjorts till L. S. inom Västmanlands distrikt och hade fyra L. S. utom Surahammars, hörsammat inbjudningen, nämligen Hallstahammar, Ramnäs, Västerås och Köping. A. Nilsson, Surahammar öppnade mötet, hälsande alla välkomna. Till ordförande valde mötet Israelsson, Köping och Karl Andersson, Västerås. Till sekr. och referent undertecknad. Till justeringsmän K. Söder och Ernst Östberg, Hallstahammar.

Frågan n:r 1 var registerfrågan, inledd av A. Andersson, Surahammar. Efter inledningen följde en lång och till alla delar intressant debatt. Det framhölls med skärpa att registret var ett vapen som ej var att förkasta. Det påpekades från flera håll att Surahammars L. S. inte gjort vad den skulle kunnat i registerfrågan. Knappast någon L. S. hade sådana chanser att införa registret som urahammar f. n.

Det blev beslutat att vädja till D. K. att taga reda på kamrater inom olika L. S. som voro kännare av registret och att laga att de blevo utsända till olika L. S. för att hjälpa till med registret.

Fråga n:o 2: "Kan kooperationen genomföras med eller utan syndikalismen", inledddes av A Nilsson. Inledaren påvisade många exempel på att såsom kooperationen nu ledes, den knappast kan befrämja arbetarnas kamp. Man kan inte komma ifrån de kapitalistiska handelssammanslutningarna, såsom trusterna, kartellerna o. s. v. med den kooperation som nu finnes, utan måste man lägga den på ett plan som överensstämmer med den revolutionära syndikalismen. Efter en kortare debatt, vari i huvudsak instämdes med inl., beslutade mötet att diskussionen fick utgöra svar på frågan.

Fråga n:o 3: "Bedriver distrikt- och Lok. samorganisationer den syndikalistiska agitationen i den omfattning som fordras?" inl. A. Nilsson. Denna fråga besvarade inl. med nej. Agitationen bedrives ej som den bör göras, detta bevisas genom att agitatorerna långa tider gå sysslolösa. Det bör inte bliva en dag ledig för agitatorerna. Det påvisades att tidningspressen är den bästa agitatorn, nåväl, det är en bra agitator, men man kan inte få samma kunskap om syndikalismen av en tidningsartikel som i en syndikalistisk föreläsning. Israelsson, Köping, ansåg agitationsturnéerna alltför dyrbara, de ge inte resultat som svarar mot kostnaderna. Efraim Jansson instämde i huvudsak med inledaren, polemiserade mot Israelsson. Man kan inte värdera ett föredrag på så sätt som här göres. Om en turné går med något hundratals kronors förlust, inte kan man väl därför påstå att turnén är misslyckad. Man måste döma en agitationsturné efter den skörd som kommer att visa sig av de frön som agitatorn sått ut och detta kan man inte se så fort agitatorn slutat, utan först om någon tid. Penningen duger ej som värdemätare i detta fall.

Sedan flera talare haft ordet för och emot inledaren, beslutades att diskussionen fick utgöra svar på frågan.

Fråga n:o 4: "Agitationen bland mossarbetarna", inl. Sjökvist, Västerås. Tal. började med att förklara att denna fråga inlämnats till kamratmötet, därför att ifrån en mosse, där S. A. C. är representerad, klagomål inkommit till D. K. att förhållandena äro sådana arbetarna emellan, att det tydligen framgår, att de inte ha minsta förståelse för vad medlemskap i S A. C. förpliktar till. D. K. hade med anledning härav tillskrivit Ramnäs L. S., vilken D. K. ansåg vara den mest centrala av de L. S. som ha medlemmar bland mossarbetarna, med förslag att de skulle inbjuda till kamratmöte för att behandla denna fråga grundligare. Från Ramnäs upplystes om att de beslutat att inbjuda till kamratmöte söndagen den 25 juli. Efter denna upplysning ansåg kamratmötet att frågan skulle hänskjutas till mötet i Ramnäs.

Dagordningen var nu genomgången och mötet hade pågått omkring 6 timmar, hela tiden präglat av entusiasm och intresse. Köping fick på sin lott att ordna nästa möte. Vi träffas alltså där nästa gång.

Benjamin Revolt.

ROTTNEROS.

Denna plats är belägen uppåt Frykdalen i Värmland, och torde för en del av tidningens läsare vara bekant för sin forna tillverkning av olika järnvaror.

Nu har emellertid denna industri slopats och ägnas för närvarande produktionen nästan uteslutande åt förädling av trävaror.

Här finns en trämassefabrik sysselsättande omkring 15 arb. Samtliga fabriksarbetare tillhöra i organisatoriskt avseende Svenska Grov- o. Fabriksarbetareförbundet sedan många år tillbaka, vilket även förhållandena vittna om. Här betalas som grundlön till fullgod arbetare 6 kr. för varje utfört skift, plus dyrtidstillägg. Vidare utbetalas sedan en viss proc. pr skift för tillverkat kvantum, och detta kvantum är naturligtvis så högt att det måste vara ganska gynsamma förhållanden att nå upp till detsamma. Ett förstklassigt system, eller hur? Nu är likväl att märka, att arbetarna på denna plats ej varit slöa och likgiltiga för att få sina livsbetingelser förbättrade, utan den omoderna aktionen och de avförtrodda pratmakarna, är det som duperat dessa såväl som så många äldre arbetare, och hållit dem i schack. Och följden har också varit att den väntade segern vid varje uppoffring förbytts i förlust för arbetarna. Sist förflutna vinter gingo nämnda arbetargrupper i strid 6 veckor för lönernas förbättring, och följden blev som här ovan relaterats.

Arbetarna börja dock glädjande nog även på denna plats inse att det i organisatoriskt avseende saknar den taktik, de stridsmetoder som absolut äro nödvändiga vid eventuella tvistigheter och det torde nog inte dröja så synnerligen länge förrän de flesta av dem vänder sina trogna och tröstgivande förtroendemän ryggen samt tager sin sak i egna händer och söker mera ändamålsenliga vapen i striden mot klassorättvisorna.

En L. S. finnes även på platsen, vilken av några intresserade anläggningsarbetare bildades sommaren 1919. I april månad detta år anslöto sig platsens sågverksarbetare till nämnda L. S. och trots många försök från bolagsledningens sida att spränga sönder denna fasansväckande organisation, har det visat sig giva ringa effekt.

Jag kan likväl ej underlåta att rikta några ord till en del av L. S. medlemmar på platsen: Varför äro ni så slöa och likgiltiga inför edra livsbetingelser? Varför agiterar ni bland edra arbetskamrater och påvisar alla brister och olidligheter som äro rådande på arbetsplatsen, när sedan genom edert handligssätt ej ett jota göres för att avskaffa detsamma? Är det av feghet eller är det andra skäl? Jag vågar tryggt lova eder, att ni alls ej behöver darra i knävecken för sådana blygsamma krav. Därför bort med fegheten! Vi måste alla vara med på våra möten och gemensamt deltaga i organisations- och skolningsarbetet Vi måste alla stå varandra stödjande i kampen för vår gemensamma sak. Kännen eder därför icke fega att även i våra motståndares ögon blotta våra idéer, vårt mål, samt vår efterlängtade frihet och lycka i ett samhälle utan klassorättvisor.

Organisera eder syndikalistiskt!

Medl. n:r 73442.

FRÅN ULVÅSA.

Ulvåsa är ett större jordgods som är beläget utmed sjön Borens stränder i Östergötland.

En herr Hermelin kallar sig för godsägare o. har under sig 9 arrendetorpare samt ett 25-tal statkarlar. Dessutom finnes ett tegelbruk å vilket tillverkas omkring 50,000 tegel per vecka.

Tegelbruksarbetarna ställdes av tegelbrukets ägare på den lägsta möjliga inkomstnivå, detta naturligtvis med tanke på högsta möjliga profit. Men slavarna beslutade att söka höja sin avlöning men som de stodo oorganiserade så måste de först in i organisationen för att vara organisatoriskt samlade. Genom Motala L. S. fick vi anvisning på de första riktlinjerna för L. S. bildande. Sedan denna sak blev ordnad ingick vi omedelbart med prislista om förhöjd arbetsförtjänst, men avslag kom omedelbart och en förklaring att om vi ej var nöjda med vad som betalades så blir arbetet nedlagt för sommaren. Som vi ansågo oss hava goda chanser på hand, så beslutades att omedelbart nedlägga arbetet och fredagen den 2 juli stoppades allt arbete vid tegelbruket. Men den som var villig till uppgörelse var herr Hermelin. Underhandlingarna upptogos omedelbart så att arbetet redan den 5 juli återupptogs. Striden hade då pågått 12 timmar och det synliga resultatet av striden blev 25 proc. förhöjning å ackordspriserna så att nu kan genomsnittstimlönen under säsongen beräknas till kr. 1,75 per tim för 8 timmars dagen.

Orsakerna varför vi gick ut i striden och varför vi på så kort tid vann seger var helt enkelt vår anslutning till S. A. C. Inom denna organisation visste vi att vi var berättigade till att använda oss av den direkta aktionen och här var vår enda utväg till seger: hastig o. direkt aktion.

Till statkarlarna här vid Ulvåsa vill jag säga: anslut eder till den L. S. vi bildat och genom den tillvaratag edra intressen. Ni vet ju att den org. som ni förut tillhört, nämligen Landsorganisationen, ej på något vis ville taga befattning med de karv som ni då ville framföra

Felix.

BREV FRÅN ÄLVDALEN.

Här bildades 1919 på hösten en L. S. ansluten till S. A. C. Vid bildandet uppstod ett livligt intresse bland kamraterna och ett 80-tal medlemmar anslöto sig. Under tidens lopp har vår förening något gått framåt och flera har anslutit sig, men den tycks slöa till nu och livligheten börjar avtaga. Kamrater, skogsarbetare, ryck upp eder, fatta mod. Här finnes många fiender att bekämpa, t. ex. då det å möte med Älvdalens L. S. beslutas en blockad mot Korsnäs A.-B., som fortfarande kvarstår. Men som här finnes gott om krypdjur och mera sådant har i Moratidningen insmugits en artikel under rubrik: "Blockad som blivit fiasko" med diverse slangord som äro oförståeliga för en klar hjärna, då Moratidningens uppgifter ej överensstämmer med förhållandena här på platsen. Kamrater, se upp med sådant. Här finnes medlemmar som aldrig besöker något möte. Vad är då ert medlemskap, tycker ni att en organisation kan gå framåt på så sätt? Nej, kamrater, ryck upp er och gör er plikt, ej som pappersgubbar och osolidariska rötägg och skubbare, utan gå fram med intresse i den syndikalistiska arbetarrörelsen mot utsugar- och förtryckarväldet. Till sist en uppmaning till de oorganiserade: anslut eder till den syndikalistiska arbetarerörelsen där vi kan nå det resultat vi eftersträvar, frihet och självbestämmanderätt! Fram för syndikalismen!

Med hälsning.

Syndikalist.

Växiöbor!

OBSERVERA!

Syndikalisten tillhandahålles i Fridolf Johanssons Cigarraffär Storgatan 29.

KÖP OCH LÄS SYNDIKALISTEN!

OBS.!

Samtliga L. S. vid banbygget Forsmo-Hoting ha tillsatt ett gemensamt arbetsutskott vars adress är:

Forsmo-Hotings Arbetsutskott, Omnäs, Resele.

Meddelande från Ervalla L. S.

Som här vid Ervalla gruvor pågår ombyggnad av anrikningsverk o. d., och på grund därav det är dåligt med arbete här f. n. och som nyligen en del grov- o. diversearbetare blivit uppsagda i brist på arbete, så vilja vi härmed ge alla arbetssökande en upplysning om förhållandena, så att de ej resa hit och söka arbete, då det inget finnes. Och kan detta beaktas tills annorlunda i denna tidning meddelas. Kamrater, kasta ej bort respengar i onödan med att resa hit.

Enligt uppdrag för Ervalla L. S.

Registerföraren.

FRÅN VÄSTERÅS L. S.

Västerås L. S. har å ordinarie möte beslutat höja kontingenten till 1 krona fr. o. m. den 1 aug. 1920 samt att endast tidningsmärken hädanefter skola användas.

För Västerås L. S.

Enligt uppdrag.

Kassören.

BREV FRÅN SURAHAMMAR.

Här vid Surahammar ha vi nyligen haft en liten strid som varade i 3 dagar. Det var denna gång omkring 80 ynglingar, i ålder 15 till 20 år som förde striden mot bolaget och vann en glänsande seger, trots alla verkmästare och de flesta basar voro strejkbrytare. Vi ha en fin herre och verkmästare här vid namn Fridolf Andersson, som nu är fullkomlig socialistätare, trots det att han för 2 år sedan var ordförande i arbetarekommunen samt uppträdde i Folkets hus som diktator sjungande internationalen m. m. Att inte Surahammars arbetare gör sig av med en sådan bracka!

Vi har en hel del föreningar här på platsen; en L. S med c:a 100 medlemmar och den ser ut att fortfarande växa trots tjocka Strands syndikalisthat. Kära Strand du har nog inte makt att utrota syndikalisterna i Surahammar därtill är du allt för svag! Sedan har vi en Idrottsförening i vilken den på platsen hemmahörande ungdomen tar den aktivaste delen. Vi har vidare en disponent vid namn Sjöholm vilken har en särdeles stor högmodsmani! Om man av en hände'se kommer till kontoret någon kväll mellan 6 och 7 em. så skall man finna en fullständig kö där folk står och väntar lika som i en doktors mottagningsrum. Så kan man se Sjöholm sticka ut huvudet genom en dörr och säger: var så god och stig på! Sen behandlar han dem en och en i sänder, en del vill ha ett rum till, en del annat arbete och en del skall anmäla att de tänker att gifta sig! Bedrövligt inte sant? Till slut får jag meddela att L. S. erhållit anslutning till Fackliga Centralorganisationen vilket kan vara till nytta för att mera kunna samarbeta med de övriga organisationerna.

Vill till slut ställa en uppmaning till Surahammars arbetare och särskilt ungdomen: anslut eder till L. S. på platsen och bliv en kämpe för din egen och dina efterkommandes välfärd!

Leve den revolutionära syndikalismen och fram för den.

K. E. Jansson.

VARNING

för f. d. medlemmen n:r 74606 Karl Emil Hellgren, född den 14/12 1881 i Gustavs socken, Kopparbergs län.

Nämnde herre har uppträtt osolidariskt mot registret i Säter, han har åtagit sig arbeten under registerpriserna och har ej alls hänvänt sig till Registret innan han lämnat in anbud.

Kamrater, landet runt, behandla denne herre efter förtjänst, varhelst han uppträder.

Säters L. S.

TACK.

Ett från hjärtat gående tack till de kamrater i Hällefors som bidragit till den stora penningsumma av 81:50 som jag genom Lilla Olle har fått emottaga.

Tack kamrater!

Gräsberg den 25/7 1920.

Carl Andersson.

Härmed framföres ett varmt tack till alla som bidragit till den stora penninghjälp av kr. 170:— som jag under den tid jag varit oförmögen till arbete fått mottaga genom Motala L. S. kassör, Eriksson. Tack, kamrater!

Motala den 19/7 1920.

John Johansson.

Ett hjärtligt tack till alla arbetare och befäl vid Tuna Hästbergs gruvor för den stora penningsumma och rika blomstergärd jag fick mottaga vid min sons död.

Lekomberg, Sörvik den 26 juli 1920.

Stina Bäck.

Tack vill jag nu frambära till kamrater inom Kämperviks L. S. samt till andra goda människor på platsen för den mycket stora och välkomna gåva som jag under min sjukdom fått mottaga genom kamrat Viktor Nilsson. Ett hjärtligt tack allesammans för eder hågkomst.

Grebbestad den 26/7 1920.

Olga och Axel Larsson.

UNDERLIVSLIDANDE

och dylikt undgås bäst genom bruk av livmodersprutan Noliber, av gummi. Pris m. endast korta röret: 15 ,20 25 kr., med båda rören: 20, 25, 30 kr. Lämpligaste lösning är Noliberpulver 5 kr. pr ask. Livmoderspeglar 10 kr. Vid köp anatomisk bild och broschyr.

Pristlista mot 15 öre porto.

CARL G. SCHRÖDER,
Möllevångsgatan 53 b. MALMÖ 5.

Kvinnosjukdomar

Underlivslidande och liknande undvikes bäst genom Haralds livmoderspruta. Pris 12, 16, 20 kr., med båda rören 16, 20, 24 kr. Haralds Sköljningspulver 2 kr pr ask. Livmoderspeglar 3, 5 och 10 kr. Se prislistan 22 och ill kat 23, mot 12 öre porto i försegl brev utan firmatryck. Till landsorten mot postförskott eller först insänd likvid.

— Constantin Harald —
Linnégatan 18. GÖTEBORG.

GUMMI

kontrollerat, 6, 8 och 10 kr. pr dussin. Sorterad provsändning 5 och 10 kr. Bokprislistan 22, ill. kat. 23 gratis. Ferm och diskret exp. pr omg. Bästa inköpskälla för återförsäljare.

CONSTANTIN HARALD,
Linnégatan 18 Göteborg 7.

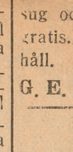

På förekommen anl. meddelas, att det är onödigt betala överpris för en Livmoderspruta, då Haralds förtenta Livmodersprutor till moderat pris, är av överlägsen Kvalite.

— Constantin Harald —
Linnégatan 18. GÖTEBORG

GUMMI

Vi sälja kontrollerad vara av högsta kvalité fraktfritt pr efterkraf kr. 4:80 duss Engrosköpare begär pris.

V. CARLSSONS
IMPORT- & PARTIAFFÄR
VÄSTERÅS.

MESSALINA-GUMMI
CARL G. SCHRÖDER,
Möllevångsgatan 53 b, MALMÖ 5, Rt. 1938
Provsändning 5, 10, 15 kr. Prislista 20 öre

Gummivaror

Pris 5, 6, 8, 10 kr. per dussin + frakt. Absolut bästa kvaliteer garanteras eder. Kontrollerade och erkänt prima varor. Livmodersprutor av prima gummi, pris 10 kr. med svängd grip + frakt, dito med 2 slangar och boll på mitten, för sug och tryck kr. 6 + frakt. Prislista gratis. Sändes utan angivande av innehåll.

G. E. Lund, Postfack 44, Stockholm 6.

LAG OCH FÖRMÄN

som ämna söka arbete vid statsbanan Umeå—Holmsund torde först innan arbete tages hänvända sig till registerföraren för Gimånäs L. S. De som detta uraktlåta betraktas som osolidariska o. behandlas därefter.

Gimånäs L. S.

MEDDELANDE FRÅN KOLSVA.

På grund av de olidliga arbetsförhållanden som äro rådande här, har Kolsva L. S. å möte beslutat att i Syndikalisten införa en varning till alla arbetare, att ej här söka eller taga anställning förrän annorlunda meddelas i vår tidning.

Kolsva L. S.

Bidragslistor undanbedes

tills vidare av Ervalla L. S.

Enligt uppdrag av Ervalla L. S.

Korr. sekr.

Bidragslistor undanbedes.

Rottneros L. S. har beslutat att ej taga någon som helst befattning med bidragslistor. Hitsända bidragslistor returneras ej.

Enligt uppdrag.

Kassören.

Bidragslistor undanbedes.

Gislaveds L. S. tager ingen befattning med bidragslistor av någon art. Eventuellt hitsända listor returneras ej.

Styrelsen.

Meddelande från Fagersta.

Härmed meddelas alla Fagersta L. S. medlemmar att mötestiden är f. o. m. 1 aug. 1:sta och 3:dje söndagen i varje månad kl. 11 fm. Lokal: Folkets hus lilla sal.

Fagersta L. S.

Uppmaning från Älvdalens L. S.

De som veta sig stå i rest med sina böcker till Älvdalens L. S. torde klara dessa innan den 5 aug. 1920. De som detta uraktlåta bli strukna och överföras på skubbarlistan.

Styrelsen.

TACK.

Genom kamrat Gust. Andersson har undertecknad av Njutångers L. S. mottagit ett insamlat belopp av kr. 54:—, som härmed tacksamt erkännes och kvitteras.

Trondhjem den 23 juli 1920.

Gustav Staaf.